

„Iskolai szituációk tömkelege, kiváló iskolai csapatok összessége, az iskolai szórakozások felhőtlen élvezete, vedd ki az iskola szót, cseréld ki osztálykirándulásra s mindent megérintesz”

(Ismeretlen)

Rövid beszámolómat, ezen idézettel kezdeném, mely felettébb pontosan illusztrál mindent, melyet a nagy osztályunk képvisel. Mikor reggel a vasútállomáson, találkozott a kis társaság, mindenki izgatott volt, talán nem is az utazás célja miatt, hanem sokkal inkább az odáig elvezető út szórakozással s jó kedvvel feltöltő, közeg miatt. Talán ilyenkor ismerjük meg, sokkalta behatóbban egymást. Pozitívan csalódunk emberekbe, mert olyan szegmensüket ismerjük meg, melyet az iskola falai között még nem láttunk. Szóval az odavezető út komfortosan lezajlott. Mikor megérkeztünk a szállásra, elfoglaltunk szobáinkat, hol érvényesült azon kijelentés, hogy: „sok jó ember kis helyen is elfér”, (s itt nem arra gondolok, hogy kicsi lett volna a szállás, sőt nagyon korszerű, s esztétikus helyet biztosított) itt arra kell gondolni, hogy minden barátnak egy szobában kell aludnia, ez nem is kérdés, akkor sem ha 10-en vagyunk, s a szoba 5 személyes. Miután mindent elpakoltunk, egy rövid városnézés következett, kis vasúttal való közlekedés formájában, hol megismertük a város tradícióit, s jellegzetes atmoszféráját. Bár ez az ismerkedés kölcsönös ugyan is a gyulai emberek, is megismerkedhettek a Bethlenes diákok jókedvű felhőtlen ismerkedési vágyával. Ezután a gyulai vár következett, melynek jellegzetessége, hogy téglából épült. Kívülről is gyönyörűnek hatott, de igazi szépségét belülről, mutatta meg, melyet egy igazán részletes idegenvezetés keretein belül csodálhattunk meg. Szubjektíve nekem legjobban, a börtön tetszett, talán ezt lehetett a legbehatórtabban megnézni. Itt még elidőztünk egy kicsit, majd átmentünk az Almásy-kastélyba, hol újfent egy rövidebb, de annál tartalmasabb idegenvezetés keretein belül ismerhettük meg, a kastély minden báját, s egy kis betekintést kaptunk az itt élt nemesek életébe. Itt már kissé fáradtak voltunk, igazából nem volt oka, csak vissza akartunk menni a szállásra, talán ezért egy kissé papírkutyák voltunk. Következik az este mely pont olyanra sikeredett, mint amelyet akartunk. Talán ami leírja, az az, hogy aludtunk egy órát. Végezetül egy kedves osztálytársam szavaival zárnám rövid beszámolómat, melyet milliószor szajkózott: „Mi nem egy osztály vagyunk, hanem egy család.”